

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Αρ. Πρωτ. 1756

Ἐν Κορίνθῳ τῇ Ἑορτῇ τῆς κατὰ
σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου 2011

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 12η

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Πρὸς

τόν Ἱερόν Κληρὸν, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί τόν Εὐσεβῆ Λαό τῆς
Ἀποστολικῆς μας Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, πολυαγαπημένοι Χριστιανοί μου,

«...καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστι
μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός » (Ματθ. α', 23).

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»! Ἦλθε ὁ Θεὸς στή γῆ! Ἦγινε ἄνθρωπος! Περπάτησε στούς
δρόμους μας! Μπήκε στὰ σπίτια μας! Συνέφαγε μαζί μας. Συνεκάθησε στούς
γάμους μας! Συνέτρεξε στόν πόνο καί τό πένθος μας ὅταν χάσαμε τοὺς δικούς μας,
ἀνέστησε τόν γιού μας, τὴν θυγατέρα μας, τὸν ἀδελφό μας! Χόρτασε τὴν πείνα μας
καί ἀνακούφισε τὴν δίψα μας ἀπὸ τὸν «μεσημβρινὸ καύσωνα» μὲ τὰ ζεῖδωρα λόγια
Του. Θεράπευσε τίς ἀρρώστιες καί τὰ πάθη μας. Δάκρυσε μαζί μας στὴν θλίψη μας!
Σφούγγισε τὰ δάκρυά μας, «μὴ κλαῖε» (Λουκ. 3', 13) εἶπε στὴν χήρα τῆς Ναῖν.
Συγχώρησε τίς ἀμαρτίες μας, «ἀφέωνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου»! (Ματθ. θ', 2) εἶπε
στόν παραλυτικό. Συμπάθησε τίς ἀδυναμίες μας, «οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω» (Ἰω. η',
11) εἶπε παρηγορῶντας τὴν ἀμαρτωλό. Μᾶς δίδαξε τί θὰ πεῖ ταπεινώσει καί τί θὰ πεῖ
ἀγάπη. Ἔψεξε τὴν ἀμαρτία ὡς αἰτία τοῦ χωρισμοῦ μας ἀπὸ τὸν Θεό καί πηγή κάθε
κακοῦ. Κατέκρινε τὴν ὑποκρισία ὡς ἔκφραση ζωῆς, ὅταν ἐξεφώνησε τὰ ἕνδεκα
ἐκεῖνα τρομακτικὰ «οὐαί». Ἀποδέχθηκε τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀλλογενοῦς καί
στηλίτευσε τὴν ἀχαριστία. Διακαῶς ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τῶν «ἀσώτων»

παιδιῶν Του στο πατρικὸ σπίτι ὡς φιλεύσπλαγχος πατέρας. Ἐξῆσε τὴν ἀγωνία ὅταν προσευχόμενος πρὶν τὸ πάθος «ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν» (Λουκ. κβ', 44). Τόσο οἰκεῖος μας ἔγινε, ὥστε τὴν μία καὶ μοναδικὴ ἐμπειρία τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἡμῶν, τὴν ἐμπειρία τοῦ θανάτου, τὴν γεύθηκε μόνος Του καὶ γιὰ ὅλους μας ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θέλησί Του, καὶ μὲ αὐτὸν Του τὸν θάνατο ἐπάτησε τὸν θάνατο καὶ «ἐχαρίσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Καὶ γεννιέται τὸ κρίσιμο ἐρώτημα: Ἀλήθεια αὐτὸν τὸν Θεὸ πού καταδέχεται νὰ εἶναι γιὰ πάντα μαζί μας γιατί Τὸν ἐγκαταλείψαμε; Γιατί Του στρέψαμε τὰ νῶτα μας σὰν τὸν νεανίσκο τοῦ Εὐαγγελίου, πού εἶχε «κτήματα πολλὰ» (Ματθ. ιθ', 22);

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» ἀδελφοί μου, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, δυστυχῶς, μένει τρομακτικὰ «μόνος», βυθισμένος στὴν ἀπελπισία πού οἱ μέρες πού διανύουμε συντείνουν στὴν μεγιστοποίηση αὐτῆς τῆς θλιβερῆς πραγματικότητας μὲ ἀπρόβλεπτα ἀποτελέσματα.

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», καὶ ὅμως ἀβεβαιότης παντοῦ, γύρω μας θλίψι. Αὐτὰ τὰ συναισθήματα κατακλύζουν τὶς ψυχές μας καὶ δάκρυα νοτίζουν τὰ μάτια μας.

Ποῦ πηγαίνει κόσμε «ἀκόσμητε»; Ποῦ βαδίζεις ἄνθρωπε ἀνερμάτιστε; Ποῦ ἀναζητᾷς τὴν γιατρεία σου; Ποῦ τὴν χαρὰ; Ποῦ τὴν ἐλπίδα; Ποῦ τὸν πλουτισμό; Ποῦ γυρεύεις τὴν εἰρήνη; Ποῦ ἀποζητᾷς τὴν εὐτυχία σου;

Μακρὰ ἀπὸ τὸν Χριστό;

Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν ἀντέχεις;

Δὲν συνειδητοποιεῖς ὅτι δὲν μορεῖς νὰ Τὸν ἀγνοεῖς ἀκόμη;

Χριστοῦγεννα 2011!

Ἐπέστρεψε καὶ πάλι κοντὰ Του. Τρέξε ταπεινὸς προσκυνητὴς στοὺς σπῆλαιο τῆς Βηθλεέμ. Πᾶρε φῶς ἀπὸ τὸ φῶς Του, χαρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ Του, εἰρήνη ἀπὸ τὴν εἰρήνη Του, ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Ἀναρρίπισε στίς στάχτες τῆς ἀποτυχίας τὴν ἐλπίδα. Ἀναζωπύρωσε τὴν πίστι σου σ' Αὐτὸν καὶ ἄφησέ Τον καὶ σήμερον καὶ γιὰ πάντα νὰ μπεῖ στὴν ζωὴ σου, νὰ περπατήσει καὶ πάλι στοὺς δρόμους σου, νὰ μπεῖ

στό σπίτι σου, νά σκηνώσει στήν καρδιά σου! Ὅσοι τὸ ἔκαναν στό διάβα τῶν αἰώνων ἔμαθαν ὅτι «ζοῦν». Τὸν γνώρισαν ὡς **«θαυμαστὸ σύμβουλο»** γι' αὐτὸ ἀκολούθησαν τὶς συμβουλές Του καὶ δὲν πλανήθηκαν. Γνώρισαν τὴν ἀλήθεια καὶ ἀπόκτησαν **«τὸ φῶς τῆς ζωῆς»**.

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ὡς **«ἄρχων εἰρήνης»**, ἀφοῦ ἀποκατάστησε τὴν σχέσι τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς **«καταργήσας καὶ ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν»** (Ἐφεσ. β', 16) ὥστε εἰρηνεύοντες μαζὶ Του καὶ μέ τὸν συνάνθρωπό μας νὰ ἐπιβεβαιώνεται ὁ Ἀγγελικὸς ὕμνος: **«... ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»** (Λουκ. β', 14) καὶ μαζὶ μέ τὸν Ἀπόστολό μας νὰ μπορούμε νὰ διακηρύττουμε **«ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν»** (Ἐφεσ. β', 14)!

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», ὡς **«Θεός, ἰσχυρός, ἐξουσιαστής»**, γι' αὐτὸ καὶ ἡ **«συμμαχία»** μαζὶ Του ἡμᾶς κάνει καὶ ἡμᾶς δυνατούς, δίνοντάς μας τὴν ἐξουσία **«τοῦ πατεῖν ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ»** (Λουκ. ι', 19), καὶ ἔτσι νὰ μπορούμε νὰ ψάλλουμε **«ἰσχυρότερος ἤττασθε ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»!**

Μ' αὐτές τὶς σκέψεις πού ἀποτελοῦν σήμερα τὶς μόνες «χριστοφόρες» ἐλπίδες τοῦ κόσμου, ἅς ἀποβάλουμε, τὸν φόβο, τὴν λύπη, τὴν ἀγωνία, τὸν πόνο, τὴν ἀπογοήτευση, τὴν μελαγχολία, τὴν κατάθλιψη καὶ ἅς φροντίσουμε, **«ἔργω καὶ λόγῳ»** ὁ Θεὸς νὰ μὴ μείνει ἀπλᾶ μόνο μαζὶ μας, ἀλλὰ καὶ μέσα μας καὶ δυνατὰ **«πάσας τὰς ἡμέρας»** (Ματθ. κη', 20) τῆς ζωῆς μας, ὅτι **«μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»..!**

Μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Γεννηθέντος Χριστοῦ μας
σᾶς κατασπάζομαι στοργικὰ καὶ εὐχομαι γιὰ τὴν προκοπὴ Σας
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ Ο ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Σημείωσις.

Ἡ παροῦσα νὰ ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίαις κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων.

Κοινοποίησις:

Φ. Ἐγκυκλίων παρ' ἡμῖν.